

ЗМІСТ

З ІСТОРІЇ ПОДІЛЬСЬКОГО РЕМІСНИЦТВА	4
КИЛИМАРСТВО	
Оксана Лукомська	7
ТКАЦТВО	
Людмила Лисенко	15
ГОНЧАРСТВО	
Михайло Діденко	23
Даша Горобець	31
ПИСАНКАРСТВО	
Олеся Стоян	45
ЮВЕЛІРНА СПРАВА	
Олена Михайлова	55

СВІТ СУЧАСНИХ РЕМЕСЕЛ — СВІТ, ДЕ ТРАДИЦІЯ
ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ З ІННОВАЦІЯМИ, А РУКИ МАЙСТРІВ
ТВОРЯТЬ ЧУДЕСА, ЩО ВРАЖАЮТЬ УЯВУ.

З ІСТОРІЇ ПОДІЛЬСЬКОГО РЕМІСНИЦТВА

Подільська земля здавна обдарована багатим скарбом традиційного мистецтва, що сягає глибин давнини. Тут з вогню народжувались неповторні шедеври кераміки, фактурного скла, застигло у найвигядливіших формах, та гартованого металу, що покірно піддавався руці майстра.

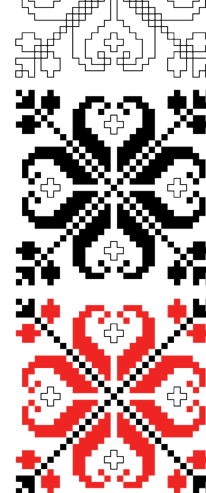
Вінниччина відома традиційними прадавніми ремеслами, які мали велике значення для життя і культури місцевого населення.

Перші відомості про народні промисли Поділля зафіксовано в подорожніх нотатках іноземців XVII-XVIII століть. Однак визначити, якими саме ремеслами славився цей регіон вдалося лише у 1912 році, коли волосним правлінням та сільським старостам було розіслано опитувальні листи. Так вийшло встановити, що найпопулярнішими промислами Подільської губернії були: гончарство, ткацтво,

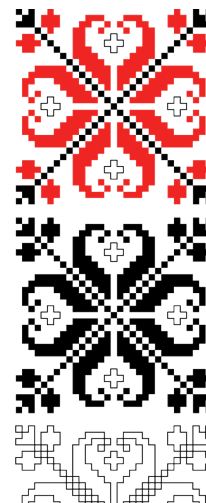
килимарство, народна вишивка, кушнірство, шевство (або чоботарство) та вичинка шкіри.

Як і будь-які інші народні прояви, українські ремесла постійно зазнавали ідеологічних втручань та впливів влади. Особливо відчутно — в часи СРСР. Тоді тоталітарний режим нещадно вичерпував працю ремісників на підприємствах, які мали на меті лише масове виробництво та збут виробів.

Протягом XX століття радянська влада систематично приймала постанови, які б сприяли нарощуванню фабрик та збільшенню об'ємів виробництва. Окремі ухвали носили особливий характер: вони зобов'язували ремісників до виготовлення сувенірів, які відображали революційні і бойові події Другої світової війни, а також висвітлювали життя і діяльність вождів.

Диктатура радянської системи вимагала від ремісників підпорядкування, сковуючи їх прагнення до національного самовираження та креативності. Однак навіть в сталевих кліщах тоталітарної машини українцям вдалось зберегти код культурної та духовної ідентичності. Їхня стійкість і віра у власні традиції пройшли випробування часом, нагадуючи про незламність духу та велич народного надбання, яке є невід'ємною частиною історії.

КИЛИМАРСТВО

ОКСАНА ЛУКОМСЬКА

Нашу подорож ми розпочинаємо з майстерні Оксани Лукомської, місця, де нитки переплітаються зі старовинним духом традицій, утворюючи заковані петлі часу від минувшини до сьогодення.

Оксана — килимарниця із села Березина, що в трьох кілометрах від Вінниці. Кожен її килим — це не лише витвір мистецтва, але й жива спадщина, що нагадує нам про давні традиції, культурне багатство і мудрість минулих епох. Тож ми маємо унікальну можливість дізнатися більше про цю старовинну та захоплюючу справу разом з майстринею, яка ділиться своїм досвідом, творчим процесом та власним баченням цього мистецтва.

ЯКІ ТЕМИ ЧИ МОТИВИ ВАС НАЙБІЛЬШЕ НАДИХАЮТЬ?

Для мене важливо, щоб мій килим був змістовним в принципі. Я звертаюся до найдавніших знань, які є на землі, незалежно від сучасних релігій. В своїй творчості я спираюсь на стародавні відомості про зорі, сузір'я та стихії. Саме такі знання для мене є найбільш істинними, незаангажованими і чистими, без наплення будь-якої філософії людей. На своїх килимах я зображаю символи або, по-сучасному кажучи, архетипи.

Зазвичай, коли я починаю робити килим, ми із замовником обговорюємо те, що саме б він хотів на ньому бачити, які особисті якості підсилити завдяки виробу. Тоді я вивчаю

цю людину за слов'янським гороскопом, який містить 16 знаків. Вони називаються чертогами та залежать від дати народження. Завдяки ним я визначаю те, які слов'янські боги є покровителями цього чертога, або які архетипи колективної несвідомої психіки ним відповідають. Після цього я зображаю на килимі символіку, яка характеризує саме цього бога.

Килим може бути створений для однієї людини як оберіг, або ж як цілий сімейний герб, де я зображаю родинне дерево зі всіма членами цієї сім'ї.

У вишивці є вже готові імена, зашифровані у чотирьохпелюсткову квітку. Якщо людина має слов'янське ім'я, то я за бажанням вишиваю його на килимі звичайним хрестиком. Якщо ж людина називається іменем не слов'янського походження, то є зашифровка літер. З них я сама вибудовую таку квітку і кодую в ній це ім'я.

ЯКІ СИМВОЛИ ВІДТВОРЮЄТЕ У СВОЇХ ВИРОБАХ?

Я працюю з дохристиянськими символами, але іноді в мене замовляють килими люди інших вірувань, наприклад, буддисти. Однак їхня стародавня символіка майже нічим не відрізняється від нашої. Можна сказати, що в них спільне коріння. Під час виконання килимів на тему індуїзму чи буддизму я помічаю, що по суті вони відрізняються тільки зображенням. Прикладом слугує те, що буддійська мандала — це наша слов'янська квітка життя.

ЯК ДОВГО ЗАЗВИЧАЙ ТРИВАЄ ПРОЦЕС ВИГОТОВЛЕННЯ ОДНОГО КИЛИМА?

Майстер, який вчив мене килимарству, здатний виконати килим за два дні. Аби довести собі, що я гідний учень свого вчителя, я також зробила це за два дні. Однак зрозуміла, що така швидкість того не варта, тому що це важка фізична праця. Я працюю 5-6 годин на день. Так, щоб можна було пити каву, спілкуватись про це в соціальних мережах, отримувати зворотній зв'язок від моїх читачів і щоб завтра знову хотілося повертатись до цієї роботи. Тому виготовлення одного килима займає в мене в середньому десять днів.

Богиня Лада

ЯКІ МАТЕРІАЛИ І ТЕХНІКИ ВИКОРИСТОВУЄТЕ У СВОЇЙ РОБОТІ?

Це старовинна набивна килимова вишивка.
За основу килима я беру мішковину,
і працюю в'язальними нитками, які
складаються із шерсті та акрилу.

ЧИ СПРИЯЄ ВАШЕ МИСТЕЦТВО УТРИМАННЮ ТРАДИЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО КИЛИМАРСТВА?

Однозначно сприяє. Я планую організувати виставку, в якій нестиму ідею трипільства, але набагато глибшого ніж те, яке нам дозволено було мати. Я хочу, щоб уся ця основоположна культура була присутня в моїй колекції, яка буде створена не лише в одній кольоровій гамі, а й втілюватиме єдину ідею. Дуже змістовну та глибоку, якою і є наша справжня історія.

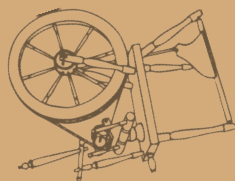
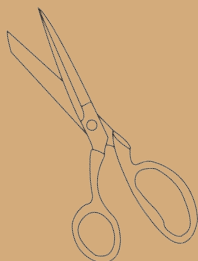
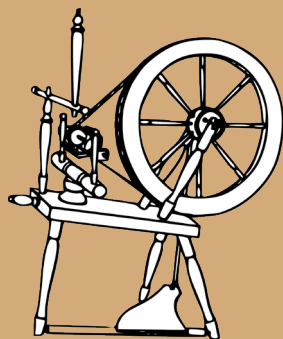
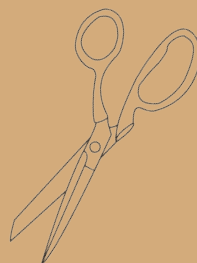
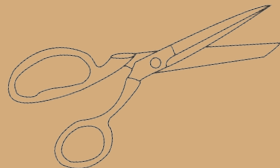

Родинний ОБЕРІГ

“ІІ МАЙСТЕРНЯ - ЦЕ МІСЦЕ, ДЕ НИТКИ ПЕРЕПЛІТАЮТЬСЯ
ЗІ СТАРОВИННИМ ДУХОМ ТРАДИЦІЙ, УТВОРЮЮЧИ
ЗАКODOVАНІ ПЕТЛІ ЧАСУ ВІД МИНУВШИНИ ДО
СЬОГОДЕННЯ”

ТКАЦТВО

Людмила Лисенко

У світі, де виробництво стає все більш автоматизованим, зустріч з майстром ручного ремесла — це вкрай цінна та ексклюзивна можливість, що відкриває перед нами цікаві деталі та унікальний процес. Розширити горизонти народної творчості нам допоможе Людмила Лисенко — ткаля, в руках якої нитки стають мовчазними посередниками між уявою та реальністю. В її майстерні, здається, можна знайти усе — від найменших ткацьких верстатів до старовинної прядки, де не одне десятиліття снувались нитки.

«Потяг до ткацтва в мене виник давно, років 8-10 тому. Однак тоді межею цієї цікавості було колекціонування різних речей: станків, рамок тощо, — розповідає Людмила. — Але з початком повномасштабного вторгнення, в мене відбулась переоцінка цінностей. Я зрозуміла, що можу ніколи не скористатись цими верстатами. Я пішла з роботи та пірнула у ткацтво та майстер-класи».

ЧОМУ САМЕ ТКАЦТВО?

В школі нас цьому не навчали. Тоді я вважала це чимось архаїчним. Але зараз ми популяризуємо це мистецтво і показуємо, що воно на ряду з в'язанням і будь-яким іншим рукоділлям. Ткані вироби можуть бути в кожному домі, це дуже екологічно.

ЯКІ МАТЕРІАЛИ ВИКОРИСТОВУЄТЕ?

Використовуємо дві нитки — нитки основи, які можуть складатися з бавовни, льону чи конопель, а ткати вже можна вовною, наприклад. Вироби, які можна створити, різноманітні — від книжкових закладок та браслетів до ранерів та килимів.

ЯК СТАВИТЕСЬ ДО ВИКОРИСТАННЯ СИМВОЛІКИ?

Символів існує безліч. Однак туди я навіть не поринаю. Бо інакше ти не зможеш творити, певним чином тобою будуть керувати усі ці знання. Тому я свідомо поки цього уникаю. Я ціную ткацтво за той момент, коли ти можеш «відключитися». Ти не думаєш, просто працюєш руками. І люди, які приходять на майстер-класи, також це відмічають. Можливо, коли ми будемо в інших обставинах, нам захочеться продумувати свої дії. Але зараз все йде від бажання, процес інтуїтивний. Я беру від ткацтва відпочинок, релакс. Як на мене, перенасичення символами зараз не на часі.

ЧИ НЕСЕ ВАША ТВОРЧИСТЬ ЯКИЙСЬ МЕСЕДЖ?

В нашій роботі важливе місце посідає екоскладова. Ми намагаємось змінити мислення людей в сторону того, що є багато речей, які можна використовувати повторно. Ми навіть проводимо майстер-класи, щоб люди інакше подивились на ресурс.

“ТКАНІ ВИРОБИ МОЖУТЬ БУТИ В КОЖНОМУ ДОМІ, ЦЕ
ДУЖЕ ЕКОЛОГІЧНО”

ГОНЧАРСТВО

Михайло Діденко

Гончарство — це мистецтво, що перетинає вікові межі та зберігає дух минулих епох у кожній глиняній формі. Ця давня техніка не лише створює предмети побутового вжитку, але і втілює в собі культурну спадщину та традиції різних народів. В руках гончара відроджується давній зв'язок з природою та землею, а кожен виріб стає своєрідним відображенням національної ідентичності.

Таємниці народного промислу нам розкриє відомий вінницький майстер кераміки Михайло Діденко. Він є активним учасником всеукраїнських, міських та обласних виставок і конкурсів. Його творчий доробок налічує більше 500 робіт, а за працелюбність та творчу винахідливість Михайло двічі отримував стипендію Президента України для молодих майстрів народного мистецтва (2015 і 2018).

Його руки немов живуть у власному ритмі, а кожен оберт гончарного колеса — це новий виток історії, що кодує в собі частку душі майстра.

ЯКІ МАТЕРІАЛИ ТА ІНСТРУМЕНТИ НАЙЧАСТІШЕ ВИКОРИСТОВУЄТЕ У СВОЇЙ РОБОТІ?

В роботі я використовую нашу місцеву глину — літинську (там є невеликий цех, де її виготовляють). Працював я і з глиною зі Слов'янська. Дехто видобуває її самостійно, однак це дуже трудомісткий процес, тому я купую вже готову. Важливо, щоб матеріал був якісний, це полегшує роботу.

ЯКІ Є ОСНОВНІ ЕТАПИ ВИГОТОВЛЕННЯ ГОНЧАРНИХ ВИРОБІВ?

Спочатку ліпка, потім виріб обов'язково має висохнути. В мене є спеціальна піч для випалу, оскільки температура обпалу природної глини близько 1000 градусів. Орієнтовно 8 годин виріб знаходиться там. Потім він глазурюється (наноситься полива) і ставиться в піч на другий випал, ця глазур плавиться і виходить блискуче склоподібне покриття.

ЩО ВАМ ПОДОБАЄТЬСЯ СТВОРЮВАТИ НАЙБІЛЬШЕ? МОЖЛИВО, Є УЛЮБЛЕНА ТЕХНІКА?

Я працюю в народному ключі, оскільки вчився за старовинними зразками подільського гончарства. Використовую традиційні форми народної іграшки, посуду тощо. Однак думаю, що традиція потребує осмислення та осучаснення. Ми дивимось на старі речі і робимо щось подібне, форма може відрізнятись, але по духу воно є продовженням традиційного і стає для глядача цікавішим.

Мені подобається і ручне ліплення (я роблю невеликі скульптури, свищики) і робота на гончарному колі, що дозволяє пришвидшити процес. Водночас ручна ліпка надає виробам більш асиметричного вигляду та автентичності.

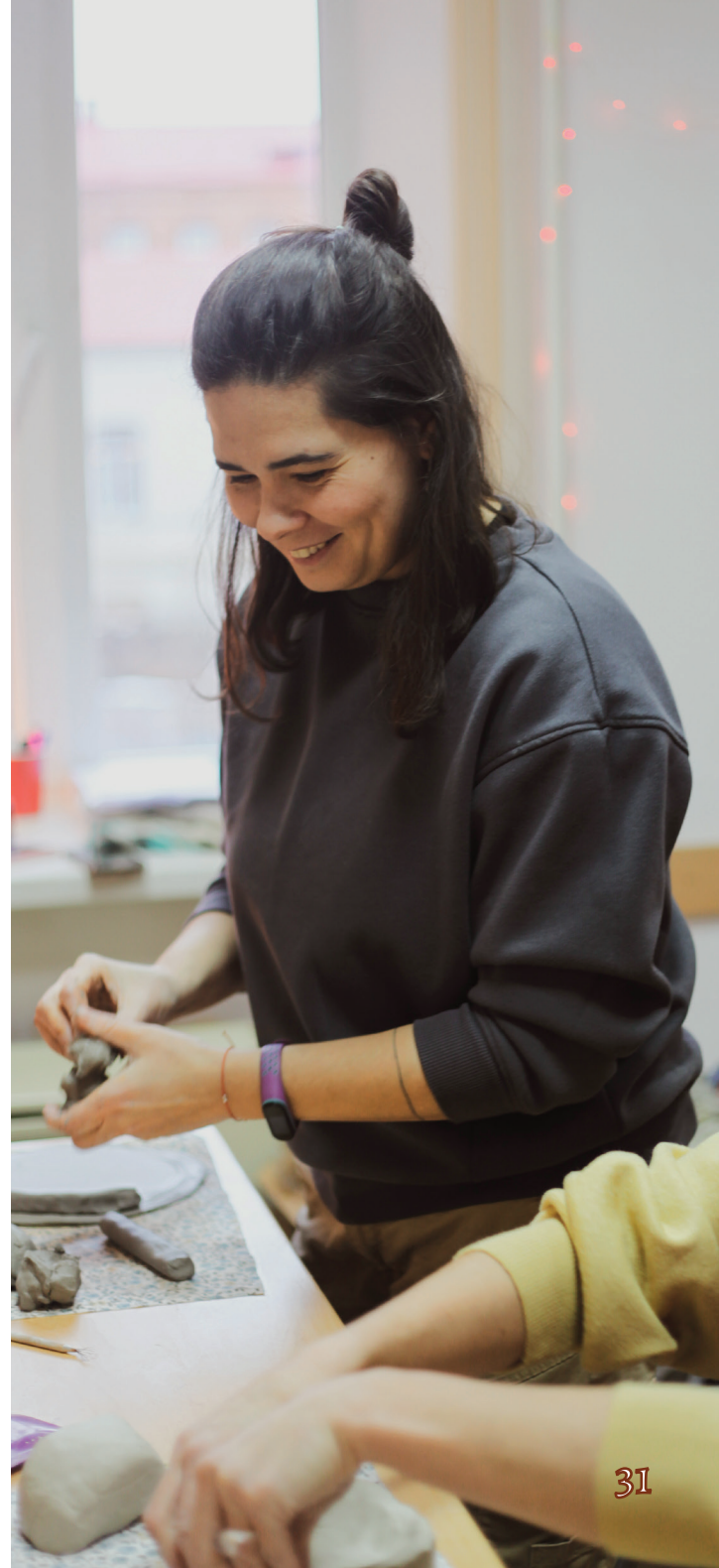
“ГОНЧАРСТВО - ЦЕ МИСТЕЦТВО, ЩО ПЕРЕТИНАЄ ВІКОВІ
МЕЖІ ТА ЗБЕРІГАЄ ДУХ МИНУЛИХ ЕПОХ У КОЖНІЙ
ГЛИНЯНІЙ ФОРМІ”

ДАША ГОРОБЕЦЬ

Наступною двері у свою майстерню відчиняє керамістка Даша Горобець. Сама ж майстриня називає це своїм «місцем сили».

«Із глиною у мене була любов із першого погляду. Одного разу я купила собі шматок, щоб спробувати поліпити, і відтоді не можу зупинитися, — розповідає Даша. — Але перші кроки я робила на майстер-класах у Юлі Гушул і дуже вдячна їй та Михайлу Діденку за те, що вони познайомили мене із цим мистецтвом».

ЯКІ МАТЕРІАЛИ ВИ НАЙЧАСТІШЕ ВИКОРИСТОВУЄТЕ У СВОЇЙ РОБОТІ?

Моя улюблена глина — червона зі Слов'янська. Вона масна і пластична, дуже приємна в роботі.

Слов'янськ — місто на сході України, що пройшло окупацію, а під час повномасштабного вторгнення зазнало значних руйнувань. Звісно, керамічне виробництво у місті теж змінилося. Глина, що до війни була матеріалом для керамістів не лише в Україні, а й за кордоном, на певний період стала дефіцитною.

Створювати вироби із цього матеріалу зараз — справжня розкіш і честь.

Для мене це ще й дуже символічний матеріал. Слов'янська глина — частина української землі, яка пройшовши загартування вогнем (у печі), стає твердою та міцною. Така робота для мене як медитація чи афірмація, що нагадує мені про нашу силу та міць.

ЯКІ ТЕМИ ВАС НАЙБІЛЬШЕ ПРИВАБЛЮЮТЬ?

Мені подобається робити щось, що має символізм. Наприклад, відтворювати речі, які були для наших предків не просто предметами побуту, а свого роду носіями змісту. Як, наприклад, різдвяний свічник-трійця, що був побутовим аналогом церковного трикирія та родичем тризуба. У радянські часи такі свічники були заборонені, і це дає розуміння того, що це була не просто підставка для свічок (бо який сенс забороняти такі речі), це був предмет, наповнений змістом, портал для зв'язку із поколіннями, що жили до нас, носій нашого коду нації.

Створюючи такий свічник зараз, відчуваю зв'язок зі своїм корінням, ніби ставлю на місце зниклий шматочок пазлу. Думаю, люди, які приходять до мене на майстер-класи, відчувають щось схоже.

ЧИ МАЄТЕ ВЛАСНІ ПІДХОДИ, ЯКІ ЗАСТОСОВУЄТЕ ПРИ СТВОРЕННІ РОБІТ?

Керамічна майстерність має вже доволі багатий спадок, тож я поки вивчаю та досліджую техніки, якими користуються «колеги по цеху» в усьому світі. Однак є одна методологія, яку мені хотілось би колись випробувати.

В кераміці є таке поняття як «зольна полива». Це значить, що для досягнення глянцевого блискучого ефекту на поверхні глини використовують суміш на основі золи. Різні породи дерева дають різні ефекти для цього покриття. І от я задумалась про те, що золу можна отримати не лише від спалювання дерева, але й від спалювання людини в крематорії, наприклад.

Справа в тому, що мені не подобається сам по собі концепт поховання людей у землі. Тут, як на мене, багато мінусів — і для екології (забруднення ґрунтових вод, збільшення територій цвинтарів), і для родини (прив'язка до одного місця, купівля землі, необхідність доглядати могилу).

Коли тіло померлого спалюють у крематорії, попіл зберігається у колумбарії – спеціальному приміщенні, де стоять урни із прахом.

А я уявляю собі цвинтар як «музей» невеличких керамічних фігурок, вкритих зольною поливою, виготовленою на основі попелу людини.

Таких фігурок може бути декілька. Наприклад, одна для колумбарію, куди може прийти будь-хто, хто хоче згадати померлого, а якісь фігурки можуть зберігатися вдома, їх можна брати з собою у подорожі чи під час переїздів і т.д. Я розумію, що ця ідея трохи дивна, але мені насправді було б цікаво попрацювати у цьому напрямку.

ЯКІ ТЕХНІКИ

ВИКОРИСТОВУЄТЕ?

Я люблю традиційні техніки, як-от ритування, молочіння, лощення, вощення. Вони для мене про автентичність та «шеббі-шик», що надає роботам особливого шарму.

Але я люблю експериментувати і з сучасними техніками та матеріалами. Думаю, найцікавіші мої знахідки очікують мене десь на стику традицій та сучасності.

Із традиційних, але не українських технік, мені дуже імпонує кінцугі або «золота латка». Ця техніка родом із Японії і суть її полягає у тому, що керамічний посуд, який розбився або має щербину, не викидають, а складають як пазл, заповнюючи тріщини золотом. Як на мене, це дуже символічно.

У нас в культурі битий посуд вважається «бракованим», поганою прикметою. Якщо думати про це метафорично, то нічого ідеального у світі не існує, все має свої недоліки, а інколи навіть і зовсім розлітається на друзки. Це може статися не лише із чашкою чи тарілкою, а й з людиною. І тоді дуже терапевтичним мені видається процес відновлення цілісності, підкреслення тріщин, як важливого досвіду та історії.

Якими символами Ви НАДІЛЯЄТЕ СВОЇ ВИРОБИ?

Я люблю створювати символічні речі, такі собі сучасні тотеми чи «божки». Наприклад, у мене є фігурка богині, що тримає на голові кільце. Її суперсила у тому, щоб перетворювати погані думки

на бульбашки. І за допомогою цієї фігурки справді можна надувати мильні бульбашки. Це як загадувати бажання на свічки на день народження, але трохи інакше: пригадуєш якусь нав'язливу погану думку, яка тобі докучає, робиш бульбашку, і хлоп — думка не така вже й надокучлива.

Люблю створювати «чайних друзів» — фігурки, з якими можна розділити чайну церемонію. Мені подобається чаювання як ритуал, бо він про сповільнення, заземлення, буття в моменті, турботу про себе, красу. Це саме те, чого нам часто не вистачає в сучасному світі, який постійно пришвидшується.

Чайний друг — асоціація, яку можна собі створити і нею наповнюватись під час церемонії. Наприклад, ведмідь може бути символом сили та спокою. Гілочки, що ростуть із голови — символом ідеї, яка хоче вирости у щось більше. Піала у вигляді місяця є символом космосу всередині кожного з нас.

І прекрасно те, що символи, які я закладаю під час створення виробу, необов'язково вичерпні. Кожен, хто має річ з душею (а саме такими я їх вважаю), може закладати у неї свої змісти щоразу, коли користується нею.

ЧИ БЕРЕТЕ УЧАСТЬ У МАЙСТЕР-КЛАСАХ І ЧОМУ САМЕ НАВЧАЄТЕ?

Я не ставлю собі за мету навчити якимось конкретним технікам. Я будую свої майстер-класи за принципом: ідея, яку людина хоче втілити + пошук інструментів та технік, за допомогою яких цього можна досягти.

Тобто, я можу оголосити про тему МК, наприклад, «Різдвяний свічник», розповісти про традиційні версії, а далі працювати з образами, які виникають в учасників, і допомагати їм втілити їх у життя. У когось це буде вигладжений глазурований свічник із розписом, а в когось — вирізаний зі шматка глини, шкарубкий та текстурний. І в цьому для мене закарбування моменту, настрою учасників. Бо коли вони просто опановують техніку — це лише про навички роботи із певними матеріалами, а коли можуть підібрати техніку, яка допоможе висловити те, що зараз всередині — це зовсім інший вайб і символізм.

Окремий вид моєї діяльності — майстер-класи для ветеранської спільноти: захисників та захисниць, їхніх сімей. Це мій спосіб сказати «дякую» за те, що я можу продовжувати жити у своєму місті та займатися улюбленою справою.

ЧАЙНИЙ ВЕДМІДЬ-КОМПАНЬЙОН

“КОЖЕН, ХТО МАЄ РІЧ З ДУШЕЮ, МОЖЕ ЗАКЛАДАТИ У НЕЇ СВОЇ ЗМІСТИ ЩОРАЗУ, КОЛИ КОРИСТУЄТЬСЯ НЕЮ”

ПИСАНКАРСТВО

Олеся Стоян

«Писанки у нашого народу мають значення до певної міри талісмана», — писав Іван Франко у своїй статті «Pisanki». — Вони є ланкою поміж нашим реальним світом і світом другим — таємничим, міфічним, де живуть люди чи духи, що зветься рахманами» (газета «Kurjer Lwowski», 1893).

В мистецтві писанкарства кожна лінія, кожен візерунок та колір мають своє особливе значення, що відтінює це традиційне українське ремесло як справжнє диво символіки. Писанка — це витончений символ, що зберігає в собі столітні традиції, звичаї та вірування наших предків. Провідницею у цей загадковий світ для нас стане майстриня писанкарства Олеся Стоян.

Що поклало початок ВАШІЙ ТВОРЧОСТІ?

Займатися писанкарством я почала випадково. Незважаючи на те, що в моїй родині була така традиція, я ніколи не брала до рук писачка. Однак в один момент це мистецтво все ж заповонило моє серце.

Родом я з Ямпільщини, наразі працюю головним зберігачем фонду музею образотворчого мистецтва. Ми часто проводимо різноманітні майстер-класи, і під час одного з них, коли я просто допомагала колегам з розписом писанки, мене вперше захопила ця справа.

Культурна спадщина Вінниччини вражає своєю різноманітністю та багатством. Я навчалася на художньо-графічному факультеті і свою дипломну роботу писала по своєму краю. Вона мала назву «Модель світу мистецтва стародавніх слов'ян Поділля». Я обрала саме наш регіон, тому що тут були дуже великі поселення черняхівської культури, скіфів та сарматів. Мій батько-археолог часто брав участь в розкопках, тому я з дитинства це все бачила та вбирала в себе.

Як Ви ОПАНОВУВАЛИ ЦЕ РЕМЕСЛО?

Я не проходила ніяких майстер-класів у спеціалістів. Практично до всього я доходила сама. Можливо це через те, що боялась якихось повторів, хотіла чогось свого.

Чи ТРАПЛЯЮТЬСЯ ЯКІ- НЕБУДЬ ПЕРЕШКОДИ У ВАШІЙ ТВОРЧОСТІ?

Коли почалася війна я не писала півроку. Це була моя найдовша перерва. Перша моя робота від початку повномасштабного вторгнення була створена тоді, коли я взяла благословення в церкві. На писанці зображено нашу символіку — закривавлену восьмикутну зірку. Для мене це один із найбільш значимих виробів, який я планую віддати у фонд нашого музею.

ЧИ ЕКСПЕРИМЕНТУЄТЕ ВИ З НОВИМИ МАТЕРІАЛАМИ АБО ТЕХНІКАМИ?

Я випробувала майже всі техніки, їх поєднання. Крім того, маю і авторські. Тут я зацентувала б на ідеї створення прикрас з яйця. Я помітила, що більший інтерес до писанкарства виникає в дорослих людей, ймовірно через те, що в зрілому віці люди більше починають цінувати наші традиції. Я довго думала над тим, як би мені поширити це ще й для молоді, щоб і їх захопити цим мистецтвом.

І я подумала, що якщо всі працюють з епоксидною смолою, заливають квіти і все, що завгодно, то чому б не спробувати залити яйце. Перші спроби були не дуже вдалим, але невдовзі мені вдалося випрацювати необхідну техніку. Варто зрозуміти, що саме яйце - це зародження життя, а всі нанесені на нього символи не випадкові, вони мають свої оберегові значення, свої побажання. На прикрасах я використовую наші традиційні обереги. Крім того, я почала створювати різноманітні брелоки та підвіски в автомобіль. Я помітила, що люди цим захопились. Наразі дуже багато молоді підписано на мою сторінку в Інстаграм.

ВИ ВПРОВАДЖУЄТЕ СУЧАСНІ ЕЛЕМЕНТИ У СВОЇ РОБОТИ ЧИ ДОТРИМУЄТЕСЬ ВИКЛЮЧНО ТРАДИЦІЙНИХ МЕТОДІВ?

Я не можу відокремити сучасну писанку від традиційної, тому що завдяки сьогочасним баченням та подіям також пишеться історія. Наші предки зображали на писанках свій світогляд, вони писали те, що бачили в той момент. Я думаю, що крім наслідування традицій нам варто вносити власні барви, щоб вони відображали не лише минуле, а й сучасне життя, наші цінності та переживання.

ЯК ПИСАНКАРСТВО ВПЛИВАЄ НА ВАС ТА ЛЮДЕЙ, ЯКІ ПРИХОДЯТЬ НА МАЙСТЕР-КЛАСИ?

Моя близька подруга (медик за фахом) пішла служити добровольцем і ми довго не бачились. Нещодавно вона повернулась і щоб якось її підтримати та трішки реабілітувати я подарувала їй писанку, тому що давно на собі відчула, що вона лікує душу, врівноважує.

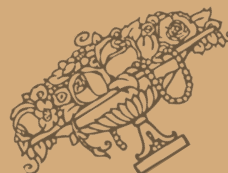
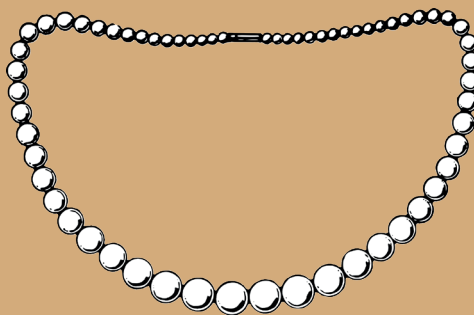
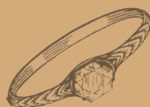
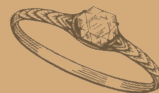
Багато хто каже, що під час наших майстер-класів в душі поселяється щось світле. Тому ми проводимо душевну реабілітацію для людей, які хочуть просто відволіктися від всього того жаху, який їм довелось побачити чи пережити. Нещодавно ми провели такий майстер-клас для наших військових, які потрапили на ротацію з передової. Подібне дозвілля ми організовуємо і для дітей-переселенців. Найприємніше з усього — бачити, як палають від щастя їхні очі.

“ПИСАНКА - ЦЕ ВИТОНЧЕНИЙ СИМВОЛ, ЩО ЗБЕРІГАЄ В
СОБІ СТОЛІТНІ ТРАДИЦІЇ, ЗВИЧАЇ ТА ВІРУВАННЯ НАШИХ
ПРЕДКІВ”

ЮВЕЛІРНА СПРАВА

ОЛЕНА МИХАЙЛОВА

Олена Михайлова — майстриня, що оживляє традиційні українські образи через неперевершені прикраси ручної роботи. Її вироби не лише вражають витонченим виконанням, але й переносять нас у світ колоритних візерунків та символіки, вкоріненої в столітні традиції.

У своїй майстерні, разом з перлами та камінням, Олена нанизує прадавні спогади, що ведуть до витоків національного самовираження.

Одного року, після різдвяних свят, я задумалась над тим, що зовсім не маю спадку від своїх бабусь. Немає якихось фамільних коралів чи баламутів (адже я з Поділля), які б передавались з покоління в покоління і які я могла б одягнути на святкування з родиною. Все, що вони мали, у них забрала радянська влада. Розкуркулила та знищила. І найстрашніше те, що моя історія не виняток.

Сьогодні тисячі українок позбавлені цього спадку. Це не лише втрата матеріальних цінностей, це загибель традицій та звичаїв. Саме тому я захотіла створити щось таке, що б ми могли передавати наступним поколінням.

ЗВІДКИ ЧЕРПАЄТЕ НАТХНЕННЯ?

З відпочинку. Найкраще, коли є час побути наодинці, так приходить натхнення щось створити. Тоді, із запалом в очах, хочеться братись за нові намиста.

ЧИ НЕСЕТЕ ЗА ДОПОМОГОЮ СВОЄЇ ТВОРЧОСТІ ЯКИЙСЬ МЕСЕДЖ?

Я хочу показати, що українське означає стильне. Моя мрія полягає в тому, щоб елементи українського одягу були звичними для нас. Щоб це вдягалось не лише на свята і урочистості, а щоб кишенька пасувала до джинсів, коралі одягали під худі, зґарди під літній сарафан, а тайстру — замість шоперу. Це все — надбання наших предків, тож ми маємо пам'ятати про матеріальну спадщину, а головне — зберегти її, осучаснити і передати нащадкам.

ЯК СТАВИТЕСЬ ДО ВИКОРИСТАННЯ СИМВОЛІВ?

Знаю, що наші предки вкладали багато магічного в знаки та символи. Коралі та баламути наділяли властивостями захисту від пристрітів, вроків та іншого. Але в своїх намистах я не акцентую на символіці.

МАЄТЕ ЯКЕСЬ ДЖЕРЕЛО ІДЕЙ? ЧИ Є ЩОСЬ, ЩО СЛУГУЄ ПРИКЛАДОМ?

Загалом це старі фотографії, музейні експонати та «надивленість». Я не копіюю роботи, адже при створенні реплік постає питання етики. Тому я вирішила робити щось своє, брати за основу роботи попередніх майстринь і додавати до них сучасні елементи. Так, щоб це пасувало і під вишиту сорочку, і під футболку.

“ЩОБ ЗБЕРЕГТИ НАШЕ НАДБАННЯ ПОТРІБНО СТЕРТИ
З НЬОГО ПИЛ І ПОКАЗАТИ, ЩО ЦЕ АКТУАЛЬНО ТА
СУЧАСНО, І КОЖЕН МОЖЕ ІНТЕГРУВАТИ ЙОГО В СВОЄ
ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ”

Журнал

ШПАЧИНСЬКА Юлія
Вінницькі ремесла
(українською мовою)

Керівниця проєкту *Ю.О. Шпачинська*
Редакторка *Ю.О. Шпачинська*
Верстальниця *М.О. Драгомерецька*

*Журнал «Вінницькі ремесла» — це творчий проєкт, кваліфікаційна
робота на здобуття освітнього рівня бакалавра спеціальності
«Журналістика»*

Підписано до друку 21.05.2024. Формат 205×205.
Друк офсетний. Гарнітури «Trebuchet MS», «Alegreya Sans SC»,
«Alegreya SC». Наклад 4 пр. Зам. №1

Адреса редакції: 21034, Вінниця, вул. Олега Антонова 13.
Тел. +380978962672

Віддруковано у «Printto»
вул. Північно-Сирецька, 1-3, Київ, Україна, 04136
www.printto.ua